

UWAGI DO PROJEKTU ZAŁOŻEŃ DO PROJEKTU USTAWY ZMIANIE USTAWY O DOSTĘPIE DO INFORMACJI PUBLICZNEJ ORAZ NIEKTÓRYCH INNYCH USTAW

Lp.	pkt	Zgłoszona uwaga	Organ zgłaszający uwagę	Stanowisko Departamentu Informatyzacji
1.	Uwaga ogólna	W projektowanym dokumencie niewystarczająco doprecyzowane wydaje się być rozróżnienie pomiędzy „wolnością rozpowszechniania informacji publicznej”, a „ponownym wykorzystaniem informacji publicznej”. Zasadniczym pojęciem warunkującym przyporządkowanie do jednej lub drugiej kategorii jest zachowanie „publicznego celu wykorzystania informacji publicznej”, co może być sformułowaniem zbyt ogólnym, budzącym wątpliwości interpretacyjne.	Minister Gospodarki	
2.	Uwaga ogólna	z przedłożonego projektu założeń nie wynika, czy wykorzystanie informacji publicznej przez osobą, fizyczną dla jej własnych potrzeb będzie podlegać ustawie; powyższe wymaga uzupełnienia	Minister Zdrowia	
3.	Uwaga ogólna	Ze względu na fakt, że dyrektywa 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz.Urz.WE L 345 z 31.12.2003 str. 90) używa pojęcia „ponowne wykorzystywanie informacji” proponuje się uzasadnić, dlaczego w projekcie założeń używa się pojęcia „ponowne wykorzystanie informacji”.	Rządowe Centrum Legislacji	
4.	Uwaga ogólna	W przedmiotowym projekcie nie jest rozstrzygnięte, jak długo ma być przechowywana informacja do ponownego wykorzystania - w przypadku, gdy jej właściciel już jej nie potrzebuje (czy musi jednak być przechowywana w archiwum i jak długo). Ma to istotny wpływ na koszty przechowywania	Minister Infrastruktury	
5.	Uwaga ogólna	W przedmiotowym projekcie występują liczne sformułowania wymagające precyzyjnego dookreślenia: „ <i>informacja publiczna</i> ”, „ <i>dokument urzędowy</i> ”, „ <i>podmioty zobowiązane</i> ”, „ <i>ponowne wykorzystanie</i> ”, „ <i>koszty zbierania, produkowania, reprodukowania i rozpowszechniania</i> ”, Przedmiotowy projekt nie precyzuje sformułowania „ <i>prostej czynności na informacji</i> ” w opisie formatów i protokołów zastosowanych do przekazania informacji przy użyciu systemów teleinformatycznych. Należy oczekiwać kolizji i sporów między podmiotem zobowiązanym użytkownikiem informacji publicznej, choćby w rozumieniu „ <i>nieproporcjonalnego wysiłku</i> ” przekraczającego proste operacje na informacji.	Minister Infrastruktury	
6.	Uwaga ogólna	Zwracam uwagę na niejasny stosunek pojęcia „tajemnica przedsiębiorcy”, użytego w art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198, z późn. zm.) do pojęcia „tajemnica przedsiębiorstwa”, którym posługują się przepisy art. 3 ust. 2 i art. 11 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. Nr 47, poz. 211, z późn. zm.). W związku z powyższym proponuję w art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej wprowadzić pojęcie „tajemnica przedsiębiorstwa”.	Minister Skarbu Państwa	

7.	Uwaga ogólna	proponuje się zmianę art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198, z późn. zm.) ³ polegającą na zastąpieniu pojęcia „tajemnica przedsiębiorcy” pojęciem „tajemnica przedsiębiorstwa” w rozumieniu ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503, z późn. zm.); w dotychczas prowadzonych postępowaniach strony wielokrotnie podkreślały kolizję tych dwóch pojęć, w związku z czym zasadne byłoby definitywnie rozstrzygnięcie tego problemu przez nową ustawę	Minister Zdrowia	
8.	Uwaga ogólna	proponuje się zamieszczenie w projekcie ustawy upoważnienia ustawowego do wydania rozporządzenia, w którym zostałyby określony wzór wniosku o udostępnienie informacji publicznej - pozwoliłoby to na usprawnienie postępowania oraz wyeliminowało przypadki braków formalnych po stronie wnioskodawcy;	Minister Zdrowia	
9.	Uwaga ogólna	projekt powinien zostać uzupełniony o zasady bezpieczeństwa informacji oraz wskazanie długości okresu, przez jaki należy przechowywać informację do ponownego wykorzystania	Minister Zdrowia	
10.	Uwaga ogólna	Przy okazji wprowadzanych zmian w ustawie o dostępie do informacji publicznej wskazane byłoby wykreślenie w art. 6 w ust. 1 w pkt 3 w lit. f wyrazu <i>archiwach</i> , ponieważ może być on rozumiany jako materiały archiwalne, nie zaś – jak wynika z sensu tej normy – jako zbiór danych (źródło informacji) o posiadanym zasobie archiwalnym (ewidencja, rejestr, itd.). Proponowane wykreślenie nie spowoduje uszczuplenia zakresu informacji publicznej, ponieważ dane o archiwaliach znajdują się w różnego rodzaju ewidencjach (środkach ewidencyjnych).	Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego	
11.	Uwaga ogólna	Ustawa o dostępie do informacji publicznej wymaga również dostosowania do przepisów rozporządzenia (WE) 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego Rady i Komisji, w tym w szczególności do jego art. 5. Zgodnie z treścią pierwszego akapitu art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, jeśli państwo członkowskie otrzyma żądanie dotyczące udostępnienia będącego w jego posiadaniu dokumentu instytucji Unii Europejskiej (UF.), państwo to, o ile nie jest oczywiste czy dokument może zostać ujawniony, konsultuje się z daną instytucją w celu podjęcia decyzji, która nie będzie pozostawać w sprzeczności z tym rozporządzeniem. Oznacza to, iż organ polskiej administracji, który otrzyma wniosek o udostępnienie będącego w jego posiadaniu dokumentu instytucji, powinien móc samodzielnie ustalić, czy oczywiste jest, że dokument powinien zostać ujawniony lub nie. Dopiero jeśli nie jest w stanie tego jednoznacznie ocenić, powinien podjąć konsultację z instytucją będącą autorem dokumentu. Organ polski mógłby samodzielnie ocenić możliwość ujawnienia takiego dokumentu jedynie opierając się na ustanowionych w prawie krajowym kryteriach analogicznych do tych wynikających z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, przewidzianych dla oceny dokonywanej przez instytucje UE. Kryteriów takich brak jednak obecnie w mającym zastosowanie	Minister Spraw Zagranicznych	

	<p>ustawodawstwie polskim.</p> <p>Wśród ustanowionych w przepisach rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 kryteriów określających wyjątki od zasady udostępniania dokumentów znajdują się między innymi: ochrona postępowania sądowego i opinii prawnej (art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia), jak również ochrona celu kontroli, śledztwa i audytu (art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia). Z orzecnictwa sądów UE wynika jasno, iż wyjątek dotyczący ochrony postępowania sądowego ma zastosowanie do udostępniania dokumentów sporządzanych na potrzeby postępowań przed sądami UE, a wyjątek odnoszący się do ochrony celu kontroli, śledztwa i audytu do udostępniania dokumentów powstałych na potrzeby prowadzonych przez Komisję Europejską w trybie art. 258 TFUE postępowań o naruszenie.</p> <p>W odniesieniu do wszczynanych przez Komisję Europejską w trybie art. 258 TFUE postępowań przeciwko państwom członkowskim stosowanie wskazanych wyjątków ma na celu ochronę poufności zarówno samego postępowania, jak i np. prowadzonych między państwem członkowskim a Komisją Europejską uzgodnień. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecnictwem sądów UE, uzasadnione jest zastosowanie wyjątku od zasady jawności dokumentów w odniesieniu do udostępnienia pism procesowych, zarówno z fazy administracyjnej, jak i sądowej, w ramach postępowań wszczętych w trybie art. 258 TFUE, ponieważ nie można wykluczyć dalszych dyskusji między Komisją Europejską a pozwanym państwem członkowskim, dotyczących możliwego usunięcia naruszenia przez to państwo, także w trakcie postępowania sądowego, aż do momentu wydania wyroku".</p> <p>Oprócz wskazanych wyżej wyjątków, art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 przewiduje inne odstępstwa od zasady udostępniania dokumentów uzasadnione między innymi względami bezpieczeństwa publicznego, stosunków międzynarodowych, polityki finansowej lub prywatności osób fizycznych.</p> <p>Brak analogicznych kryteriów w ustawodawstwie polskim pozbawia polskie organy możliwości samodzielnego ustalenia, zgodnie z treścią pierwszego akapitu art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, czy oczywiście jest, że dokument może zostać ujawniony lub nie. Dlatego też konieczne jest dostosowanie przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej w taki sposób, aby dać polskim organom możliwość pełnego stosowania przepisów rozporządzenia.</p> <p>W przeciwnym bowiem wypadku, organ polski, pozbawiony prawnej możliwości dokonania, w świetle przepisów rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, samodzielnej oceny tego, czy dokument może zostać ujawniony lub nie, rozpatrując wniosek o udostępnienie będącego w jego posiadaniu dokumentu sporządzonego przez instytucję UE, musi w każdym przypadku zwrócić się do instytucji będącej autorem dokumentu, z pytaniem o możliwość jego udostępnienia. Powoduje to konieczność każdorazowego oczekiwania na stanowisko instytucji UE. Dotychczasowa praktyka wskazuje, iż Komisja Europejska udziela odpowiedzi w ciągu kilku, a niekiedy nawet kilkunastu tygodni.</p>		
--	---	--	--

12.	Uwaga ogólna	W zakresie uwagi dotyczącej notyfikacji – projekt „Założeń” powinien zostać uzupełniony o odniesienie się do tego obowiązku. Nawet w przypadku oceny autora projektu, że polska regulacja będzie stanowiła pełną i wierną transpozycję dyrektywy, należy zmieścić stwierdzenie o braku obowiązku notyfikacji.	Minister Gospodarki	
13.	Uwaga ogólna	Ponadto Ministerstwo Finansów zauważa, iż w związku z przygotowywaną w Ministerstwie Finansów nowelizacją ustawy o finansach publicznych, która zawiera przepisy przewidujące wprowadzenie do polskiego systemu finansów publicznych tzw. wydatkowej reguły dyscyplinującej, w treści przedmiotowego projektu założeń koniecznym staje się uwzględnienie informacji dotyczących stosowania rozwiązań wprowadzających tę regułę.	Minister Finansów	
14.	Uwaga ogólna	W omawianym projekcie brak jest informacji o planowanych konsultacjach społecznych, zamieszczenia projektu na stronie podmiotowej BIP oraz ewentualnych zgłoszeń w trybie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414).	Minister Finansów	
15.	I.1 Str. 1	Zdaniem PIIT należy dążyć do ograniczenia istnienia przepisów odrębnych, w których ustawodawca przewiduje inny, niż w ustawie o dostępie do informacji publicznej, sposób udostępniania, a więc - po ewentualnej nowelizacji ustawy - także do ponownego wykorzystania, informacji publicznej. Taki postulat musi wiązać się z koniecznością dokonania przeglądu obowiązujących ustaw i ingerencją ustawodawcy. Celem działań legislacyjnych powinno być ujednoczenie sposobu udostępniania informacji. Tam gdzie to możliwe przepisy odrębne powinny wskazywać tryb ustawy o dostępie do informacji publicznej, również do ponownego wykorzystania, jako właściwy.	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	
16.	I.2 Str. 3 i II.3 Str. 15	Przepisy polskiej ustawy o ochronie baz danych ani Dyrektywy 96/9/WE w żadnym miejscu wprost nie przesądzają o tym, że producentem bazy danych w rozumieniu tych przepisów może być organ władzy publicznej lub też państwowa osoba prawna. Nie ma również żadnego postanowienia preambuły w Dyrektywie statuującej zdolność/niezdolność "bycia producentem" szeroko rozumianych podmiotów publicznych. Wiele postanowień preambuły odnosi się do komercyjnego aspektu prawa do bazy danych. Rzeczywiście - tworzenie baz danych przez podmioty publiczne wiąże się z kosztami. Sui generis ochrona baz danych dotyczy jednak komercyjnego charakteru inwestycji podejmowanego przez jednostki działające na terenie Wspólnoty (ochrona "spoczonego czoła" producenta bazy danych). Aktualny stan prawny nie daje wystarczających wskazówek odnośnie sytuacji, w których szeroko rozumiany podmiot publiczny działa w celu komercyjnym (rynkowym). O ile można przyjąć, że w takim celu będą działały np. spółki skarbu państwa, które objęte są dziś zakresem stosowania przepisów o dostępie do informacji publicznej, to organy władzy publicznej, które na podstawie art. 7 Konstytucji RP działają na	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	

		<p>podstawie i w granicach prawa - nie powinny kierować się w swym działaniu celem komercyjnym. Sens ich istnienia i działania służyć powinien realizacji celów ogólnospołecznych.</p> <p>W tym sensie wydaje się, że organy władzy publicznej, w szczególności takie, które są dysponentami zbiorów informacji nadających się do ponownego wykorzystania informacji z sektora publicznego, nie są producentem bazy danych w rozumieniu przepisów o ochronie baz danych, a więc w takim przypadku nie będzie im przysługiwał szczególny monopol związany z dysponowaniem baz danych.</p>		
17.	I.2 Str. 3	<p>odczytuję przedstawiony projekt założeń jako projekt, który nie będzie ingerował w prawa autorskie i prawa pokrewne, chronione ustawą z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Przewidziana w projekcie instytucja określania przez organ udostępniający informację publiczną warunków, na jakich informacja ta może być ponownie wykorzystywana, powinna w ocenie Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego służyć zagwarantowaniu, że informacja będzie wykorzystywana zgodnie z prawem, w tym także zgodnie z prawem autorskim. Uwzględniając powyższe zastrzeżenie, na obecnym etapie nie zgłaszam do projektu założeń uwag w zakresie ochrony praw autorskich i praw pokrewnych.</p>	Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego	
18.	I.3 str.4	<p>Projekt założeń nie zawiera analizy, czy w świetle art. 61 Konstytucji jest celowe wprowadzenie w proponowanej ustawie – jako reguły – warunkowego ponownego korzystania z informacji publicznej np. na podstawie licencji bądź zezwolenia (str.6 projektu założeń). W części I w pkt 3 projektu założeń (str. 4) stwierdza się, że przekazanie informacji publicznej w celu ponownego wykorzystania dotyczy informacji, co do której obowiązujące przepisy rozstrzygają, czy jest ona powszechnie dostępna, czy też wystąpiło ograniczenie dostępności. Argumentami za przyjęciem takiego rozwiązania są przywołane: potencjalna odpowiedzialność podmiotu publicznego czy ochrona nabywców produktów opartych na przekazanej do wykorzystania informacji publicznej (str. 6 projektu założeń). Wydaje się jednak, że obowiązek zachowania aktualności udostępnianych danych przewidziany w proponowanej ustawie daje możliwość uniknięcia takiej odpowiedzialności przez podmioty zobowiązane.</p> <p>Jednocześnie trzeba zauważyć, że art. 61 Konstytucji był do tej pory interpretowany szeroko – jako dający prawo nie tylko do pozyskiwania informacji, ale również jako narzędzie służące świadomemu udziałowi w życiu publicznym, a także kontroli opinii publicznej nad działalnością organów i władz. Z tego względu należy uznać, że wszystkie nowe regulacje dotyczące ponownego wykorzystywania informacji nie mogą ograniczać praw określonych w Konstytucji w zakresie dostępu do informacji publicznej.</p> <p>Również art. 8 ust. 1 dyrektywy 2003/98/WE dopuszcza, a nie zobowiązuje do wprowadzenia warunków ponownego wykorzystania informacji publicznej. Wyraźnie podkreśla, że wprowadzenie tych warunków „nie może ograniczać niepotrzebnie możliwości ponownego wykorzystywania i nie mogą być wykorzystywane do</p>	Rządowe Centrum Legislacji	

		ograniczania konkurencji ponownego wykorzystania”. Należy mieć na uwadze, że ustalanie warunków ponownego wykorzystania, czy to w drodze licencji, czy w drodze zezwolenia stanowić będzie ograniczenie szeroko rozumianego dostępu do informacji publicznej.		
19.	I.3 Str. 4	<p>Zdaniem PIIT nie jest dobrym rozwiązaniem rozróżnienie bezwarunkowego i warunkowego udostępnienia informacji publicznej. Projektodawca stwierdza tutaj, że nawet w przypadku informacji nieobjętej prawami własności intelektualnej trzeba brać pod uwagę kwestie odpowiedzialności podmiotu publicznego i ochronę nabywców produktów i usług opartych na takich informacjach. Wydaje się, że określenie w postaci minimalnego opisu praw i obowiązków odpowiednio podmiotu publikującego, jak i podmiotu wykorzystującego (zamiast określenia „bezwarunkowe”) – w tym także poruszanych wyżej kwestii – byłoby zdecydowanie lepszym rozstrzygnięciem mając na myśli późniejszą praktykę. Taki zakres minimalny stawałby się domyślnym poziomem praw i obowiązków i opisywałby sposób, w jaki informacja publiczna staje się częścią domeny publicznej (public domain) - dobra wspólnego, a więc można z niej korzystać bez konieczności uzyskiwania jakiegokolwiek zezwolenia, czy zawierania jakiejkolwiek umowy.</p> <p>PIIT uważa, że w przypadku innego niż domyślny zakres praw i obowiązków przy publikowaniu informacji publicznej do dalszego wykorzystania podmiot udostępniający informacje do ponownego wykorzystania powinien przedstawić – także w postaci informacji publicznej, obowiązkowo publikowanej w BIP - powód zastosowania takiego rozwiązania. Taki sposób pozwoli podmiotom wykorzystującym informację publiczną dochodzić swoich praw także na drodze sądowej poprzez zakwestionowanie takiego powodu.</p> <p>Katalog podstawowych informacji, jakie powinny znaleźć się w przypadku wykorzystania innego, niż domyślny, zakresu praw i obowiązków powinien być regulowany przepisami powszechnie obowiązującego prawa. W szczególności PIIT postuluje wprowadzenia ustawowego obowiązku publikowania (w BIP) listy wszystkich wydanych decyzji o udostępnieniu warunkowym (innym niż przez publikację w BIP) wraz z wynikami odwołań.</p> <p>Jeśli Biuletyn Informacji Publicznej ma być podstawowym sposobem przedstawiania informacji publicznej do ponownego wykorzystania, to celowe jest przygotowanie zasad określających podstawowy zakres minimalnej dostępności technicznej przedstawianej informacji. Dla członków PIIT, którzy będą chcieli wykorzystać informację publiczną do stworzenia nowych produktów i usług krytycznie istotne jest czy informacje publiczne, jakimi będą się posługiwali, będą dostępne z określonymi zobowiązaniami zakresie, np. dotyczącym przestojów lub szybkości transferu informacji.</p>	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	
20.	I.3 str. 4	Przyjmuje się, że propozycja MSWiA w odniesieniu do rozwiązania zawartego w art. 9 <i>dyrektywy 2003/98/WE w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego</i> zmierza do nieuwzględniania tego rozwiązania w polskim systemie	Minister Gospodarki	

		dostępu do informacji. Do takiego wniosku skłaniać może ogólne stwierdzenie zawarte na stronie 4 dokumentu (pkt 3), iż rozbieżne stanowiska wykluczają możliwość szybkiego wypracowania powszechnie akceptowanych kierunków zmian. Zatem w przypadku potwierdzenia przez MSWiA, że polskie rozwiązania nie będą zmierzały w kierunku zapewnienia dostępu do <i>wykazów aktywów głównych dokumentów</i> (podejście przedmiotowe zalecane przez dyrektywę), ale będą oparte na BIP stronach podmiotowych – takie jednoznaczne wyjaśnienie powinno być zawarte w przedłożonym projekcie „Założeń”.		
21.	I.3 Str. 6	<p>Wątpliwości budzą niektóre propozycje rozwiązań ocenianych przez autorów <i>jako najdalej idące uprawnienia w skali niespotykanej w innym państwie członkowskim</i> (str. 6 pkt d) W szczególności wątpliwości te budzą dwie propozycje (tiret pierwsze i czwarte):</p> <p>1a. – (ad tiret pierwsze oraz pkt 5 projektu) wprowadzenie obowiązku przekazywania informacji publicznej na cele ponownego wykorzystania, podczas gdy jak stwierdzono <i>dyrektywa pozostawia w tym zakresie swobodę państwom członkowskim, wprost stwierdzając, że nie nakłada takiego obowiązku (przypis nr 9 preambuły do dyrektywy)</i>. Należy zauważyć, że taki obowiązek będzie się wiązał z niewspółmiernym do potrzeb wykonywaniem prac, których zakres został wskazanych przykładowo na stronie 10 w punkcie 5 projektu „Założeń”, i związanych z tymi pracami kosztami ponoszonymi przez organy sektora publicznego. Można bowiem bez dużego błędu założyć, że tylko mniejsza część informacji będzie przedmiotem zainteresowania podmiotów zewnętrznych, o czym mówi również dyrektywa wskazując na potrzebę umieszczania w Internecie dokumentów często ponownie wykorzystywanych lub potencjalnie mogących być często wykorzystywane (motyw 23 preambuły do dyrektywy).</p> <p>1b – (ad tiret czwarte oraz pkt 7 str. 24- 26) przyznanie wnioskodawcy prawa do skarżenia wysokości opłaty, którą to opłatę proponuje się włączyć do warunków ponownego wykorzystania informacji. Jest to podejście nieracjonalne i wnikające organy administracji publicznej w długotrwałe i kosztowne postępowania odwoławcze instancyjne i sądownoadministracyjne.. Należy zauważyć, że dyrektywa nie narzuca państwom członkowskim obowiązku wpisywania opłat w warunki licencji. W celu ograniczenia ewentualnego stosowania przez niektóre organy zbyt wygórowanych opłat powinny mieć zastosowanie obecnie obowiązujące przepisy z zakresu kontroli.</p>	Minister Gospodarki	
22.	I.4	W części I w pkt 4 projektu założeń na str. 3 proponuje się skreślić akapit trzeci, z uwagi na fakt, że Program prac legislacyjnych Rady Ministrów w okresie styczeń - czerwiec 2010 r. — projekty ustaw, przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 19 stycznia	Rządowe Centrum Legislacji	

		2010 r. przewiduje, że implementacja dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego (Dz. Urz. WE L 345 z 31.12.2003 str. 90) powinna nastąpić w drodze projektu ustaw o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej.		
23.	I.4 Str. 7	Odnośnie części I pkt 4 projektu założeń proponuje się już w tym miejscu rozstrzygnąć kwestię omówioną również w części II pkt 1 i 4.5, a mianowicie katalogu podmiotów obowiązanych do przekazywania informacji publicznych w celu ponownego wykorzystania. Proponuje się uwzględnić w tym katalogu wszystkie podmioty wymienione w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. Nr 112, poz. 1198, z późn.zm.), w tym organy samorządów zawodowych i gospodarczych. Nie wydaje się jednak uzasadnione kreowanie odmiennej, krótszej listy podmiotów zobowiązanych do przekazywania informacji publicznych celu ponownego wykorzystania niż lista podmiotów zobowiązanych do udostępniania informacji publicznej; nowe regulacje dotyczące ponownego wykorzystywania informacji nie mogą ograniczać praw nadanych przez Konstytucję w zakresie dostępu do informacji publicznej, tym bardziej, że ponowne wykorzystanie informacji publicznej jak i dostęp do niej opierają się na tych samych pojęciach: „informacja publiczna”, „podmioty wykonujące zadania publiczne”. Ograniczenie podmiotów zobowiązanych do przekazywania informacji w celu ponownego wykorzystania może prowadzić bowiem do ograniczenia prawa dostępu do informacji publicznej uregulowanego w art. 61 Konstytucji.	Rządowe Centrum Legislacji	
24.	I.4 Str. 7	Projektodawca zaproponował, po uwzględnieniu uwag przekazanych m.in. przez Rządowe Centrum Legislacji, ujęcie zagadnienia ponownego wykorzystania informacji w jednej ustawie, tj. poprzez nowelizację ustawy o dostępie do informacji publicznej. Takie rozwiązanie pociąga za sobą szerokie konsekwencje dla przepisów określających już istniejący tryb dostępu do informacji publicznej, które wymagają dostosowania do postanowień Dyrektywy 2003/98/WE z dnia 17 listopada 2003 r. Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego oraz wybranego przez projektodawcę kształtu jej implementacji. Największą uwagę zwracamy na przejrzystość i jawność życia publicznego. Można odnieść wrażenie, że projektodawca starając się ująć tematykę dostępu do informacji publicznej oraz ponownego wykorzystania informacji publicznej w jednym akcie prawnym doprowadził jednocześnie do powstania wielu potencjalnych problemów wpływających na prawo dostępu do informacji publicznej. Decyzja co do zawarcia obu zagadnień w jednej ustawie jest również kluczowa dla celów sformułowania uwag i wniosków proponowanego sposobu implementacji Dyrektywy 2003/98/WE z dnia 17 listopada 2003 r. Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego. Na stronie 7 projektu założeń w rozdziale 1 ustęp 4, autorzy piszą, że <i>"jednak zdaniem projektodawcy dalej istnieją poważne argumenty za rozważeniem</i>	Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich	

		<p>implementacji dyrektywy poprzez" uchwalenie odrębnej ustawy. Występują bowiem znaczące różnice w zakresie podmiotowym i przedmiotowym dyrektywy 2003/98/WE oraz polskiej ustawy o dostępie do informacji publicznej". Należy jak najszybciej podjąć decyzję co do kształtu implementacji ustawy. Przy czym sam projektodawca uważa, że wybrany sposób wdrożenia regulacji ponownego wykorzystania informacji nie przysłuży się celom Dyrektywy 2003/98/WE z dnia 17 listopada 2003 r. Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego i jej implementacja powinna nastąpić odrębnym aktem prawnym. Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich przychyliła się do części argumentów wskazanych w rozdziale 4 na stronie 7 za przygotowaniem odrębnej ustawy.</p>		
25.	I.4 Str. 10	<p>W punkcie 4 na str. 10 projektu „Założeń” niejasne są oczekiwania autorów dokumentu stawiających ich zdaniem uprawniony wniosek, że zasady ponownego wykorzystania powinna określać nowa, odrębna ustawa, gdy tymczasem cały dokument oparty jest na koncepcji RCL zalecającej nowelizację ustawy o dostępie do informacji publicznej. Dlatego wydaje się, że ten akapit powinien otrzymać mniej kategorię stwierdzenie w tym zakresie.</p>	Minister Gospodarki	
26.	II.1. Str. 11	<p>Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich nic może zgodzić ze stanowiskiem Komisji Europejskiej wskazanym w założeniach i wyrażeniem przez projektodawcę jej akceptacji w zakresie dopisania do ustawy o dostępie do informacji publicznej w art. 4 podmiotu zobowiązanego, które jest „<i>organem, którego zarząd podlega nadzorowi państwowych, regionalnych lub lokalnych władz lub innych podmiotów prawa publicznego</i>” (strona 12 rozdział II ust. 1 projektu założeń). Projektodawca odwołuje się do odpowiednich przepisów ustawy Prawo zamówień publicznych, określających kształt takich organów. Warto w tym miejscu przytoczyć odpowiedni fragment ustawy (art. 3 ust. 1 pkt 3-4) ustawa Prawo Zamówień Publicznych, stanowi, że są to:</p> <p>3) <i>inne, niż określone w pkt 1, osoby prawne, utworzone w szczególnym celu zaspokajania potrzeb o charakterze powszechnym niemających charakteru przemysłowego ani handlowego, jeżeli podmioty, o których mowa w tym przepisie oraz w pkt 1 i 2, pojedynczo lub wspólnie, bezpośrednio lub pośrednio przez inny podmiot:</i></p> <p><i>a) finansują je w ponad 50 % lub</i> <i>b) posiadają ponad połowę udziałom albo akcji, lub</i> <i>c) sprawują nadzór nad organem zarządzającym, lub</i> <i>d) mają prawo do powoływania ponad połowy składu organu nadzorczego lub zarządzającego;</i></p> <p>3a) <i>związki podmiotów, o których mowa w pkt 1 i 2, lub podmiotów, o których mowa w pkt 3;</i></p>	Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich	

	<p>4) inne niż określone w pkt 1-3a podmioty, jeżeli zamówienie jest udzielane w celu wykonywania jednego z rodzajów działalności, o której mowa w art. 132, a działalność ta jest wykonywana na podstawie praw szczególnych lub wyłącznych albo jeżeli podmioty, o których mowa w pkt 1—3a, pojedynczo lub wspólnie, bezpośrednio lub pośrednio przez inny podmiot wywierają na nie dominujący wpływ, w szczególności:</p> <p>a) finansują je w ponad 50 % lub b) posiadają ponad połowę udziałów albo akcji, lub c) posiadają ponad połowę głosów wynikających z udziałów albo akcji, lub d) sprawują nadzór nad organem zarządzającym, lub e) mają prawo do powoływania ponad połowy składu organu zarządzającego;</p> <p>Należy wyjaśnić kwestie, w jaki sposób podmioty, które są wymienione w przywołanej projekcie założeń ustawie Prawo Zamówień Publicznych różnią się od tych już wymienionych w art 4 ust. 1. Zwracamy uwagę, że dotychczasowe kategorie podmiotów zobowiązanych również zawierają w sobie podmioty, które spełniają przesłanki określone w art 3 ust. 1 pkt 3-4 u.p.z.p — art. 4 ust. 1 pkt 5 stanowi, że podmiotami zobowiązanymi są „<i>podmioty reprezentujące inne osoby lub jednostki organizacyjne, które wykonują zadania publiczne lub dysponują majątkiem publicznym, oraz osoby prawne, w których Skarb Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub samorządu gospodarczego albo zawodowego mają pozycję dominującą w rozumieniu przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów</i>”, w szczególności, iż przepis art. 4 ust. 1 reguluje jedynie przykładowy katalog podmiotów zobowiązanych do udostępniania informacji publicznych.</p> <p>Zawarcie w projektowanej ustawie proponowanej kategorii podmiotów, będzie <u>powtórzeniem przepisów już istniejących</u> co przyczynić się może do niejasnej sytuacji prawnej szeregu podmiotów. Ewentualnie, proponujemy dopisać do treści art. 4 ust 1 pkt 5 „w rozumieniu przepisów o zamówieniach publicznych”.</p> <p>Jednocześnie, należy zauważyć, że w krąg podmiotów zobowiązanych do udostępnienia informacji publicznej zalicza się organizacje pozarządowe (na podstawie art 4 ust 1 pkt 5, co potwierdzone zostało min. w wyroku WSA w Olsztynie z dnia 19 kwietnia 2006 r., sygn. akt II SA/OI 983/05). W propozycji założeń, nie zrezygnowano z tej grupy podmiotów, jako zobowiązanych do udzielenia informacji do ponownego wykorzystania. Może to rodzić wiele problemów organizacyjnych dla organizacji pozarządowych. Tym bardziej dziwi fakt, że projektodawca usunął z kręgu podmiotów zobowiązanych do udostępnienia informacji do ponownego wykorzystania podmiotów samorządu zawodowego i gospodarczego. Przedstawione w uzasadnieniu na stronie 12 projektu założeń ratio legis takiego rozwiązania jest nieprzekonujące.</p> <p>Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich postuluje pozostawienie</p>		
--	---	--	--

		zakresu podmiotowego ustawy o dostępie do informacji publicznej tożsamym z regulacjami dotyczącymi zakresu podmiotowego ponownego wykorzystania informacji publicznej.		
27.	II.2 Str. 13	Nie do końca zrozumiałym jest, jaki zakres informacji będących w dyspozycji instytucji publicznej powinien być publicznie udostępniany. W projektowanym przepisie znalazło się sformułowanie „każda informacja”. W uzasadnieniu natomiast mówi się o różnego możliwych wyłączeniach.	Minister Gospodarki	
28.	II.2 Str. 13	Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich zwraca również uwagę na treść proponowanego ustępu 4 pkt 2, który określa, że przepisów rozdziału dotyczącego ponownego wykorzystania informacji publicznej nie stosuje się do jednostek publicznej radiofonii i telewizji w rozumieniu ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz.U. z 2004 r. Nr 253, poz. 253, z późn.zm.), w zakresie audycji radiowych lub telewizyjnych i innych przekazów, jak również informacji związanych z ich wytworzeniem. Zwracamy szczególną uwagę na sformułowanie <i>"informacji związanych z ich wytworzeniem"</i> . W tej kategorii zawierają się przecież umowy, faktury i inne informacje związane z wykonywaniem przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji zadań publicznych oraz faktu gospodarowania przez nie mieniem publicznym. Natomiast w pkt 3 zbyt szeroko określono wyłączenie spod reżimu rozdziału ustawy instytucji kultury, samorządowych instytucji kultury oraz innych podmiotów prowadzących działalność kulturalną, o której mowa w art. 2 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz.U. z 2001 r. Nr 13, poz. 123, z późn.zm.) odwołując się w tym zakresie do "przedmiotu ich działalności". Instytucje wymienione w pkt 3 również w zakresie swojej działalności prowadzą szereg spraw, a co za tym idzie są w posiadaniu informacji publicznych nadających się do ponownego przetwarzania informacji. Naszą ogólną obawą jest - szczególnie w kontekście zawarcia regulacji dotyczących ponownego wykorzystania informacji w ustawie o dostępie do informacji publicznych - czy wyłączenie wymienionych podmiotów nie wpłynie również negatywnie na nieudostępnianie przez te jednostki informacji publicznych na podstawie obecnie obowiązujących przepisów.	Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich	
29.	II.2 Str. 13	W części 2 Wyłączenie z zakresu regulacji ustawowej lit. a) Wyłączenia podmiotowe tiret trzeciemu (str. 13) proponuję nadać następujące brzmienie: „ - uczelni, Polskiej Akademii Nauk oraz jednostek naukowych w rozumieniu ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. Nr 96, poz. 615), w zakresie informacji będących przedmiotem ich działalności badawczej;”	Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego	
30.	II.3 Str. 15	Proponuję w dziale II pkt 3 (Objaśnienie podstawowych określeń użytych w ustawie, str. 15) dodać zapis, w którym na potrzeby ustawy o dostępie do informacji publicznej	Minister Sportu i Turystyki	

		<p>zostałyby zdefiniowane podstawowe pojęcia w niej użyte, np. informacja prosta, informacja przetworzona, tajemnica przedsiębiorcy itp.</p> <p>W poszczególnych sprawach sądy administracyjne różnie traktują dokumenty, w tym m.in. informacje w ogóle nie mające charakteru informacji publicznej oraz różnie definiują np. informację prostą i informację przetworzoną.</p> <p>Samo odwołanie się do Dyrektywy 2003/98/WE Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego nie wystarczy, zwłaszcza, że niektóre definicje nie występują w innych przepisach prawa materialnego.</p>		
31.	II.4 Str. 16	<p>W części II pkt 4 „Przepisy merytoryczne” projektu założeń proponuje się:</p> <p>1) przedstawione propozycje przepisów zastąpić formą opisową, ponieważ redagowanie odpowiednich przepisów będzie odbywało się na innym etapie prac legislacyjnych nad proponowaną ustawą,</p> <p>2) wskazać na potrzebę zmiany nie tylko tytułu ustawy o dostępie do informacji publicznej, ale również dodanie – z uwagi na rozszerzenie przedmiotu ustawy o kwiecie związane z ponownym wykorzystaniem informacji publicznej – nowego przepisu ustalającego zakres przedmiotowy ustawy.</p>	Rządowe Centrum Legislacji	
32.	II.4 Str. 16	<p>Należy stwierdzić, że w świetle dyrektywy 2003/98/WE, prawo dostępu do informacji publicznej to co innego niż uprawnienie do korzystania lub rozporządzania informacjami publicznymi. Dlatego proponuje się wskazać, na czym polega wykorzystanie informacji – na wzór art. 3 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Wprawdzie art. 2 pkt 4 dyrektywy 2003/98/WE określa ponowne wykorzystywanie, jako „wykorzystywanie przez osoby fizyczne lub prawne dokumentów będących w posiadaniu organów sektora publicznego, do celów komercyjnych lub niekomercyjnych innych niż ich pierwotne przeznaczenie w ramach zadań publicznych, dla których te dokumenty zostały wyprodukowane”, niemniej jednak wskazane byłoby określenie działań, jakie składają się na wykorzystanie (przetwarzanie, jak również jakiegokolwiek operacje wykonywane na informacjach takie jak zbieranie, wpisywanie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie). Dyrektywa 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego używa przy tym zamiennie pojęć „informacji sektora publicznego” i „dokumentów sektora publicznego” – przypis 6 i 8 dyrektywy. Wynika z nich, że użycie dokumentów zbieranych, produkowanych, reprodukowanych i rozpowszechnianych przez organy sektora publicznego do innych celów niż wykonywanie przez te organy zadań publicznych stanowi ich ponowne wykorzystanie. Zgodnie z przypisem 9 dyrektywę stosuje się do dokumentów udostępnionych do ponownego wykorzystania, gdy organy sektora publicznego licencjonują, sprzedają, rozpowszechniają, wymieniają informacje lub jej udzielają.</p>	Rządowe Centrum Legislacji	
33.	II.4	<p>W części II w pkt 4 projektu założeń należy uzasadnić szczegółowo każde z proponowanych rozwiązań, ponieważ uzasadnienia zawarte w ppkt 2, 3, 5-12 wskazują jedynie na cele, jakie mają spełniać te rozwiązania, natomiast nie omawiają</p>	Rządowe Centrum Legislacji	

		zasadności wprowadzonych merytorycznych rozstrzygnięć. Jednocześnie proponuje się w projekcie założeń nie przesądzać o tym, w której części proponowanej ustawy będą znajdować się określone przepisy (pkt 4).		
34.	II.4.2 Str. 17	<p>odnośnie definicji „informacji publicznej” proponuje się pozostawić dotychczasową definicję, zawartą w art 1 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, ponieważ zgodnie z tym przepisem „Każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną”, a informacje te (w sprawach publicznych) precyzuje w dalszej kolejności art. 6 ust. 1 ustawy. Natomiast proponowana definicja informacji publicznej ogranicza się do określenia informacji publicznej jako „działalności organów władzy i podmiotów wykonujących zadania publiczne oraz osób pełniących w nich funkcje publiczne” nie obejmuje zatem katalogu podmiotów wymienionych w art. 61 ust. 1 Konstytucji RP, zgodnie z którym są to informacje: „o działalności organów władzy publicznej, osób pełniących funkcje publiczne, organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa”. Proponowana definicja informacji publicznej również nie będzie odpowiadała zakresowi obowiązującego art. 6 ust. 1 ustawy.</p> <p>Ponadto należy zauważyć, że w proponowanym brzmieniu definicja informacji publicznej nie spełnia celu wskazanego w uzasadnieniu, ponieważ nie definiuje pojęcia „dokumentu”. o którym mowa w art. 2 pkt 3 dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady. Dokument w sposób wskazany w proponowanej definicji informacji publicznej nie stanowi jego definicji, jedynie wskazuje na jego możliwe formy. Niezbędne zatem jest wprowadzenie do proponowanej ustawy definicji „dokumentu”, jako zasadniczego nośnika informacji publicznej, którą przepisy proponowanej ustawy będą się posługiwały przy regulowaniu kwestii przekazywania informacji w celu ponownego wykorzystania. Prawo ponownego wykorzystania dokumentu oznacza <i>prawo do dysponowania czy zapoznania się z jego treścią</i>;</p>	Rządowe Centrum Legislacji	
35.	II.4.2 Str. 17	<p>Proponowane nowe brzmienie art. 1 ust 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej zawęża, wbrew intencjom deklarowanym przez autorów projektu, zakres przedmiotowy ustawy, a w konsekwencji grozi ograniczeniem prawa dostępu do informacji publicznej.</p> <p>W obecnym brzmieniu informacją publiczną jest „każda informacja o sprawach publicznych”, a więc zarówno informacje utrwalone, na przykład w postaci dokumentów, jak i informacje nieutrwalone. takie jak informacje ustne, aktualna wiedza na temat spraw publicznych, informacja w postaci bezpośredniej relacji lub obserwacji przebiegu posiedzenia organu władzy publicznej pochodzącego z powszechnego wyboru.</p> <p>Przyjęcie nowej definicji ograniczyłoby zakres informacji publicznej jedynie do informacji wcześniej utrwalonej, co w praktyce groziłoby zredukowaniem prawa dostępu do informacji publicznej do prawa dostępu do dokumentów o sprawach publicznych.</p> <p>Wydaje się zasadne, aby - biorąc pod uwagę przepis art. 1 ust. 3 dyrektywy</p>	Minister Spraw Zagranicznych	

		2003/98/WE mówiący, że jej przepisy „opierają się i pozostają bez uszczerbku” dla przepisów regulujących dostęp do informacji - zachować definicję informacji publicznej w obecnym brzmieniu, natomiast dokonać zmiany w definicji dokumentu urzędowego, zawartej w art. 6 ust 2 ustawy, tak aby spełniał on wymagania dyrektywy.		
36.	II.4.2 Str. 17	Definicja „dokumentu” w projekcie założeń powinna odpowiadać definicji „dokumentu” zawartej w art. 2 pkt 3 dyrektywy 2003/98/WE. Definicja zawarta w proponowanym nowym brzmieniu art. 1 ust I ustawy nic zawiera jednak jednego z elementów definicji zawartych w dyrektywie, a mianowicie art. 2 pkt 3 lit. b („każdą część tej treści”).	Minister Spraw Zagranicznych	
37.	II.4.2 Str. 17	Projektowane założenia zakładają zmianę definicji informacji publicznej. Dostrzegając silny związek problematyki udostępniania informacji publicznej z przepisami dotyczącymi zamówień publicznych Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji zwraca uwagę na to, że proponowana definicja może pozostawać w sprzeczności z postanowieniami art. 61 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Ustawa zasadnicza - jak się wydaje - nie pozostawia ustawodawcy nadmiernej swobody w kształtowaniu katalogu podmiotów zobowiązanych do udostępniania informacji, a także zakresu informacji podlegających udostępnieniu. Zgodnie z ust. 1 przywołanego przepisu Konstytucji: <i>„Obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa”.</i>	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	
38.	II.4.2. Str. 17	Stowarzyszenie Liderów lokalnych Grup Obywatelskich zdecydowanie odrzuca definicję informacji publicznej zaproponowaną w projekcie założeń jako sprzeczną z art 61 ust 1 Konstytucji i niespójną z przepisami obowiązującymi ustawy o dostępie do informacji publicznej. W proponowanej na stronie 17 w rozdziale II ustęp 4 pkt 2 definicji informacji publicznej zauważamy kilka elementów, które znacząco mogą wpłynąć na dotychczasowe rozumienie informacji publicznej. Zajmujemy stanowisko, że obowiązująca treść art 1 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej wyznacza definicję informacji publicznej w granicach art 61 Konstytucji RP. Przedstawiona propozycja definicji - w naszej ocenie - zawęża treść art 61 ust. 1 i nie jest zgodna z czy to obowiązującym, czy to proponowanym przepisem art. 4 ustawy, określającym podmioty zobowiązane. W proponowanej definicji brakuje przede wszystkim informacji o podmiotach „gospodarujących mieniem publicznym”, choć należy zauważyć, że Konstytucja	Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich	

		<p>wymienia również "uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa".</p> <p>Zaproponowana definicja w zdecydowany sposób zawęży konstytucyjny zakres informacji publicznej i jest sprzeczne z dotychczasowym orzecnictwem sądów administracyjnych (m. in. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 października 2002 r., sygn. akt. II SA 181 /02).</p> <p>Przedstawiona przez projektodawcę propozycja stoi również w sprzeczności z art 3 ust 1 pkt 3 ustawy o dostępie do informacji publicznej - prawo wstępu na posiedzenia kolegialnych organów pochodzących w wyborów powszechnych. Nie przewidziano w definicji również tych kategorii informacji, które w oczywisty sposób nie mogą zostać w utrwalone przez podmiot zobowiązany w żadnej formie, np. odpowiedź ustna na wniosek o udostępnienie informacji publicznej.</p> <p>Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich zdecydowanie odrzuca definicję informacji publicznej zaproponowaną w projekcie założeń jako sprzeczną z art. 61 ust 1 Konstytucji i niespójną z wymienionymi wyżej przepisami obowiązującej ustawy- o dostępie do informacji publicznej.</p>		
39.	II.4.2 Str. 17	<p><u>Zakres stosowania rozpowszechnianie a ponowne wykorzystanie</u></p> <p>Poważne problemy interpretacyjne rodzi również treść zaproponowanego art 1 ust. 4. Nie jest jasne na czym, według projektodawcy polega rozpowszechnianie informacji publicznej i co ważniejsze, jaka jest różnica między rozpowszechnianiem, a ponownym wykorzystaniem informacji?</p> <p>Wyraźne rozróżnienie tych pojęć jest kluczowe dla przejrzystości systemu prawa dostępu do informacji publicznej i określenia relacji między dostępem, a ponownym wykorzystaniem informacji publicznej. Rodzi to po stronie podmiotów korzystających informacji publicznych (np. szczególnie mediów, w tym także „obywatelskich”) niepewność obrotu prawnego i może narazić je na odpowiedzialność z tytułu ponownego wykorzystanie informacji bez wymaganej licencji.</p> <p>Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich zdaje sobie sprawę, że definicja ponownego wykorzystania informacji publicznej jest wzorowana na przepisie art 2 pkt 4 Dyrektywy 2003/98/WE z dnia 17 listopada 2003 r. Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego. Należy jednak podnieść, że proponowany w rozdziale drugim ust. 4 pkt 5 sposób określenia zakresu ponownego wykorzystania informacji publicznej jest nieprecyzyjny. Rodzi wątpliwości interpretacyjne w zakresie rozróżnienia rozpowszechniania informacji publicznej, które ze swej definicji jest innym niż pierwotnym wykorzystaniem informacji publicznej.</p> <p>W tej sytuacji, brak klarownego rozróżnienia pomiędzy rozpowszechnianiem, a</p>	Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich	

		ponownym wykorzystaniem informacji rodzi wątpliwości natury interpretacyjnej w kontekście treści art. 10 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, który określa, że "każdy ma prawo do wolności wyrażania opinii. Prawo to obejmuje wolność posiadania poglądów oraz otrzymywania i przekazywania informacji i idei bez ingerencji władz publicznych i bez względu na granice państwowe.". Prawdopodobieństwo kolizji pomiędzy rozpowszechnianiem, a ponownym wykorzystaniem informacji jest szczególnie istotne z punktu widzenia ust. 2 art. 10 Konwencji, który stanowi, że "korzystanie z tych wolności pociągających za sobą obowiązki i odpowiedzialność może podlegać takim wymogom formalnym, warunkom, ograniczeniom i sankcjom, jakie są przewidziane przez ustawę i niezbędne w społeczeństwie demokratycznym w interesie bezpieczeństwa państwowego, integralności terytorialnej lub bezpieczeństwa publicznego ze względu na konieczność zapobieżenia zakłóceniu porządku lub przestępstwu, z uwagi na ochronę zdrowia i moralności, ochronę dobrego imienia i praw innych osób oraz ze względu na zapobieżenie ujawnieniu informacji po poufnych lub na zagwarantowanie powagi i bezstronności władzy sądowej".		
40.	II.4.2 Str. 17	odnośnie ppkt 3 proponuje się dokonać szerszego uzasadnienia dla przekazania kognicji sądu administracyjnego spraw związanych z udostępnieniem informacji, w miejsce kontroli sądowej. Jednocześnie należy rozważyć, czy udzielanie informacji i prawa do jej wykorzystywania powinno być objęte reżimem cywilnym czy administracyjnym;	Rządowe Centrum Legislacji	
41.	II.4.3. Str. 17	Celem, dla którego w dotychczasowej ustawie przewidziano dwie drogi kontroli sądowej, było właściwe zagwarantowanie podmiotom niepublicznym ochrony ich praw (takich jak ochrona danych osobowych, ochrona prywatności, ochrona tajemnicy zawodowej, handlowej, przemysłowej, przedsiębiorcy, bankowej itp.), ze względu na ochronę których nastąpiło wyłączenie prawa dostępu do informacji. Postępowanie prowadzone w trybie kodeksu postępowania cywilnego umożliwia lepsze zabezpieczenie tych praw niż postępowanie sądowno-administracyjne, umożliwiając występowanie osoby, której prawa są chronione w postaci interwenienta ubocznego, dlatego zasadne jest zachowanie dwu trybów kontroli sądowej.	Minister Spraw Zagranicznych	
42.	II.4.3 Str. 17	Naszą wątpliwość budzi fakt, czy ujednolicane w zakresie dodania ochrony danych osobowych i tajemnicy przedsiębiorcy przepisów odsyłających do procedury administracyjnej skutecznie zabezpieczy interesy wnioskodawcy, ze względu na inny charakter sądownictwa administracyjnego opierający się na kontroli prawa, a nie stanu faktycznego. Z drugiej strony wskazane jest, aby uprościć obowiązującą procedurę cywilną w zakresie dostępu do informacji publicznej. Zastosowanie procedury administracyjnej w zakresie odmowy ponownego wykorzystania informacji spełnia swoją funkcję, gdyż udostępnianie bądź odmowa udostępnienia informacji do ponownego wykorzystania związana jest z działalnością	Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich	

		<p>organów administracji.</p> <p>Natomiast problematyczną kwestią w tym kontekście jest sprawa związana z ewentualnymi roszczeniami na gruncie prawa cywilnego, gdyż projekt założeń odsyła do odpowiednich przepisów Kodeksu Cywilnego (oferta) jako sposobu zawarcia umowy między organem, a korzystającym z ponownego wykorzystania. Wszelkie roszczenia między nimi będą więc podlegały kognicji sądów cywilnych. Projektodawca powinien również rozważyć w jaki sposób sądownictwo administracyjne, które będzie kontrolować czy warunki licencji spełniają przesłanki określone w dyrektywie zostanie do tego przygotowane. Wydaje się, na podstawie przepisów Kodeksu Postępowania Cywilnego, że również jest to bardziej przedmiot oceny sądów cywilnych. Szczególnej uwagi wymaga określenie jak będzie badana kwestia zasadności obliczenia "zysku z inwestycji" oraz sytuacji, kiedy prawo własności intelektualnej należy do osób trzecich spoza kręgu podmiotów wymienionych w art 4 ustawy o dostępie do informacji publicznej.</p>		
43.	II.4.3 Str. 17	<p>Wątpliwe wydaje się proponowane w części II „Propozycje rozstrzygnięć i ich uzasadnienie” w pkt 4 „Przepisy merytoryczne” w ppkt3 „Ujednolicenie kontroli sądowej” uchylenie art. 22 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198, z późn. zm.) regulującego kwestię „właściwości sądów powszechnych w niektórych sprawach indywidualnych” oraz jednoczesne nadanie nowego brzmienia art. 21 tej ustawy, który poddawałby kognicji sądów administracyjnych wszelkie skargi rozpatrywane w postępowaniach o udostępnienie informacji publicznej oraz o ponowne jej wykorzystanie. Zdaniem Agencji Wywiadu w przypadku odmowy dostępu do informacji publicznej lub jej ponownego wykorzystania ze względu na wyłączenie jawności z powołaniem się na dobra szczególnie chronione, aktualnie określone w ww. art. 22 ustawy, w tym na ochronę prawa do prywatności, orzekanie winno być pozostawione we właściwości sądów powszechnych. Zawarte w projekcie założeń do zmiany ww. ustawy tezy nie dają, w opinii Agencji Wywiadu, podstaw do przyjęcia za słuszne założeń do wprowadzenia jednolitej kontroli sądowej spraw z zakresu dostępu do informacji publicznej oraz ponownego jej wykorzystania. W szczególności dotyczy to wydawania przez sądy administracyjne wyroków w sprawach, w których odmowa dostępu do informacji publicznej oraz ponownego jej wykorzystania nastąpiła ze względu na ochronę prawa do prywatności.</p> <p>W ocenie Agencji Wywiadu kwestia kontroli rozstrzygnięć o odmowie dostępu do informacji publicznej oraz ponownego jej wykorzystania ze względu na wyłączenie jej jawności z powołaniem się na m.in. prawo do prywatności oraz tajemnicę inną niż państwowa, służbowa, skarbowa lub statystyczna, powinna być pozostawiona kognicji sądów powszechnych.</p>	Szef Agencji Wywiadu	
44.	II.4.5 Str. 18	<p>W odniesieniu do pkt 5 pt. „Zakres stosowania” w ust. 1 (str. 18 przedmiotowego projektu) wskazać należy, że w świetle art. 2 ust. 2 obowiązującej ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 z</p>	Minister Infrastruktury	

		późn. zm.) strona nie ma obowiązku wykazywania interesu prawnego lub faktycznego organowi udzielającemu informacji, co objawia się w praktyce brakiem wskazania celu wykorzystania informacji. Zatem trudno będzie ustalić przy ponownym wykorzystaniu informacji czy cel jej wykorzystania jest inny niż pierwotny		
45.	II.4.5 ppkt 1 Str. 18	<p>a) proponuje się: uzasadnić, dlaczego uprawnionymi do wykorzystania informacji publicznej mają być osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, skoro art. 2 pkt 4 dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady wymienia jedynie osoby fizyczne i prawne, zatem nie jest to definicja „precyzyjnie wzorowana na przepisie art. 2 pkt 4 dyrektywy 2003/98/WE” (pkt 1 uzasadnienia). Dyrektywa 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego używa zamiennie pojęć „informacji sektora publicznego” i „dokumentów sektora publicznego” — przypis 6 i 8 dyrektywy. Wynika z nich, że użycie dokumentów zbieranych, produkowanych, reprodukowanych i rozpowszechnianych przez organy sektora publicznego do innych celów niż wykonywanie przez te organy zadań publicznych stanowi ich ponowne wykorzystanie. Zgodnie z przypisem 9 dyrektywę stosuje się do dokumentów udostępnionych do ponownego wykorzystania, gdy organy sektora publicznego licencjonują, sprzedają, rozpowszechniają, wymieniają informacja lub ich udzielają.</p> <p>b) sformułować prawo do ponownego wykorzystania informacji publicznej na wzór art. 2 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, niezbędne przy tym wydaje się nazwanie czynności podmiotu zobowiązanego, która umożliwi realizację prawa do ponownego wykorzystania - w ppkt 5.2 projektu założeń jest ona określona jako „przekazanie informacji”. w odróżnieniu od obowiązku zapewnienia prawa dostępu do informacji publicznej, określonego w art. 4 i 6 ustawy o dostępie do informacji publicznej, jako „udostępnianie”;</p>	Rządowe Centrum Legislacji	
46.	II.4.5 ppkt 4 Str. 18	odnośnie uzasadnienia do ppkt 5.4 proponuje się je uzupełnić o wskazanie kryterium wyłączenia niektórych „informacji” będących w posiadaniu określonych podmiotów, ponieważ w części II pkt 2 lit. a projektu założeń nie wyjaśniono w żaden sposób, dlaczego dokonano właśnie takich wyłączeń, a art. 1 ust. 2 lit. d-f dyrektywy 2003/98/WE wymienia „dokumenty będące w posiadaniu”, jako dokumenty, do których dyrektywa nie ma zastosowania	Rządowe Centrum Legislacji	
47.	II.4.6 Str. 19	z propozycji brzmienia przepisu wynika, że podmiot zobowiązany nie jest związany standardowymi warunkami przekazywania informacji publicznej, zatem należy się zastanowić nad potrzebą wprowadzenia takich standardowych warunków. Może w miejsce tych warunków, a właściwie ich wzoru lub obok nich, należy rozważyć dodanie w ustawie wykazu warunków zabronionych do ponownego wykorzystania informacji publicznej;	Główny Urząd Statystyczny	
48.	II.4.6	W przedmiotowym projekcie nie określono również formy odpowiedzialności za	Minister Infrastruktury	

	Str. 19	naruszenie licencji.		
49.	II.4.6 Str. 20	należy uzupełnić o wskazanie okoliczności, które uzasadniają wydanie decyzji odmownej, skoro wnioski będą dotyczyć informacji publicznych udostępnionych w BIP lub w inny sposób bądź mogą być udostępnione w trybie wnioskowym w oparciu o przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznej. Uzasadnienie do ppkt 6 proponuje się uzupełnić o wskazanie standardowych warunków przekazywania informacji publicznej przekazanych do określenia, w rozporządzeniu, ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji. Proponuje się jednak warunki te określić w proponowanej ustawie bez potrzeby określania ich w rozporządzeniu. Szerszego uzasadnienia wymaga również stwierdzenie, że „Podmiot zobowiązany nie będzie związany wzorem, ponieważ może go dostosowywać w całości lub w części do własnych potrzeb (str. 23 projektu założeń). Wydaje się, że swoboda podmiotów publicznych w ustalaniu warunków licencji powinna być ograniczona ustawowo. Obecnie kwestia ta jest całkowicie dowolna.	Rządowe Centrum Legislacji	
50.	II.4.6 Str. 20	W zakresie informacji o zasadach dalszego przetwarzania informacji publicznej sformułowany został zapis, iż będą one dostępne w określonej zakładce na stronach BIP każdej instytucji. Tego typu rozwiązanie uniemożliwia wprowadzenie zróżnicowanych zasad, w zależności od treści publikowanych w różnych miejscach BIP. Zasadnym wydaje się więc wprowadzenie rozwiązania, iż informacja o zasadach dalszego przetwarzania informacji publicznej dostępna jest w stopce każdej strony BIP, tak jak informacje o redaktorach odpowiedzialnych za zamieszczenie danej informacji. Biorąc pod uwagę rekomendacje KPRM w zakresie łączenia stron internetowych podmiotów administracji publicznej, ze stronami BIP zasadnym jest rozważenie możliwości wprowadzenia takich samych zasad w stosunku do obu elektronicznych kanałów udostępniania informacji publicznej. Dzięki temu możliwe byłoby zastosowanie bezwnioskowego trybu udostępniania w celu dalszego przetwarzania informacji opublikowanych na stronach internetowych podmiotów publicznych.	Minister Gospodarki	
51.	II.4.6 ppkt 1 Str. 20	w związku ze wskazaniem, że podmioty zobowiązane mogą udostępniać informacje w inny sposób niż w BIP proponuje się określić wyczerpująco te inne sposoby udostępniania informacji publicznych przez podmioty zobowiązane do ponownego wykorzystania,	Rządowe Centrum Legislacji	
52.	II.4.6 ppkt 2 Str. 20	proponuje się w miejsce domniemania, że wykorzystanie informacji publicznych, zamieszczonych na stronie BIP bez wskazania warunków tego wykorzystania, następuje bez ograniczenia warunkami, wprowadzić zasadę, że w przypadku braku określenia przez podmiot zobowiązany warunków ponownego wykorzystania oznacza to bezwarunkową możliwość wykorzystania informacji publicznej w celu ponownego wykorzystania	Rządowe Centrum Legislacji	
53.	II.4.6 ppkt 6 Str. 20	w pkt 6 ppkt 6 projektu założeń sformułowano wytyczne do stworzenia przepisu upoważniającego do wydania rozporządzenia — należy je doprecyzować, ponieważ projekt nie omawia, w jaki sposób określić warunki ponownego wykorzystania	Rządowe Centrum Legislacji	

		informacji publicznej, tak aby zapewnić ich przejrzystość.		
54.	II.4.7 Str. 24	proponuje się wskazać przykłady podstaw obliczania „rozsądnego zysku z inwestycji” w przypadku przekazywania informacji do ponownego wykorzystania przez podmioty sektora publicznego. Wydaje się jednak, że w przypadku organów władzy publicznej, które zbierają informacje w ramach swojego władztwa, pokrywając koszty z pieniędzy publicznych, nie można mówić o rozsądnym zysku z inwestycji;	Rządowe Centrum Legislacji	
55.	II.4.7 ppkt 3 Str. 24	uregulowania wymaga sytuacja, gdy kolejny podmiot ubiega się o prawo do wykorzystania informacji za którą już wniesiono opłatę	Rządowe Centrum Legislacji	
56.	II.4.7 Str. 24	Niezasadnym wydaje się wprowadzenie nowych rozwiązań, dotyczących czerpania zysków przez instytucje publiczne z tytułu udostępniania informacji. Wprowadzanie zysku od udostępnianych informacji może nadmiernie ograniczać swobodę dostępu dla każdego obywatela.	Minister Gospodarki	
57.	II.4.7 Str. 24	Przedmiotowy projekt, wprowadza możliwość nakładania przez podmioty zobowiązane opłaty za ponowne wykorzystanie informacji publicznej. Zauważyć należy, że w przypadku wprowadzenia tych opłat niezbędne będzie również uregulowanie kwestii przymusowego dochodzenia w sytuacji braku dobrowolnego ich uregulowania. Ponadto powinien być wyraźnie wskazany termin zapłaty tych należności, co umożliwi stwierdzenie ich wymagalności. W przedmiotowym projekcie opłata ma być „rozsądnym zyskiem z inwestycji”. Nie wiadomo jaką „inwestycję” projektodawcy mają na myśli.	Minister Infrastruktury	
58.	II.4.7 Str. 24	Ministerstwo Finansów, w piśmie z dnia 8 października 2009 r., zwracało również uwagę - i nadał podtrzymuje swoje stanowisko - iż zgodnie z projektem założeń regulacja ta wprowadza możliwość nakładania przez podmioty zobowiązane opłaty za ponowne wykorzystanie informacji publicznej. W przypadku wprowadzenia tych opłat niezbędne będzie więc uregulowanie kwestii ich przymusowego dochodzenia w sytuacji braku dobrowolnego uregulowania oraz zarezerwowanie środków finansowych na realizację nowych zadań przez organy egzekucyjne oraz organy nadzoru w OSR. Jednocześnie wyjaśnić należy, iż egzekucji administracyjnej podlegają obowiązki, które łącznie spełniają wymogi określone w przepisach art. 2 oraz 3-4 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.), tj. należności pieniężne przekazane do egzekucji administracyjnej na mocy odrębnych ustaw oraz wynikające ze stosownego orzeczenia, np. decyzji w postępowaniu administracyjnym, nakładającej na dany podmiot opłatę za przekazanie informacji publicznej na cele ponownego wykorzystania. Jednym bowiem z niezbędnych elementów tytułu wykonawczego, stanowiącego podstawę do wszczęcia egzekucji administracyjnej, jest wskazanie przez wierzyciela podstawy prawnej obowiązku podlegającego tej egzekucji z podaniem numeru stosownego orzeczenia. Ponadto powinien być wyraźnie określony termin zapłaty należności pieniężnych, co umożliwi stwierdzenie ich wymagalności i skierowanie przez wierzyciela do egzekucji administracyjnej w przypadku bezskutecznego upływu terminu płatności. Zasadnym	Ministerstwo Finansów	

		<p>jest również wskazanie okresu przedawnienia oraz ewentualnych odsetek (ze wskazaniem ich rodzaju) w przypadku nieuiszczenia należności w terminie.</p> <p>W ocenie Ministerstwa Finansów rozważenia wymaga jednoznaczne uregulowanie kwestii odpłatności poprzez wskazanie upoważnienia do wydania aktu wykonawczego. Stawki opłat lub zasady ich ustalania dla poszczególnych rodzajów informacji powinny zostać usystematyzowane w jednym akcie wykonawczym, a nie zależeć od decyzji podmiotu zobowiązanego.</p>		
59.	II.4.7 Str. 24	<p>Dyrektywa 2003/98/WE z dnia 17 listopada 2003 r. Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego określa w kwestii opłat, że jeśli pobierane są opłaty, „całkowity” dochód nie powinien przekraczać całkowitych kosztów zbierania, produkowania, reprodukcji i rozpowszechniania dokumentów, wraz z rozsądnym zyskiem z inwestycji, mając na względzie wymagania samofinansowania zainteresowanego organu sektora publicznego, tam gdzie to jest stosowne”.</p> <p>Produkcja obejmuje tworzenie i scalanie, upowszechnianie może również obejmować wsparcie użytkownika. Górna granica opłat stanowi zwrot kosztów i rozsądny zysk z inwestycji zgodnie ze stosowanymi zasadami rachunkowości i stosowana w zainteresowanym organie sektora publicznego metoda obliczania kosztów, jako że zawyżone ceny powinny być zakazane. Ustanowiona niniejszą dyrektywą górna granica opłat nie narusza prawa Państwa Członkowskiego lub organów sektora publicznego do stosowania opłat niższych lub niestosowania żadnych opłat, a Państwa Członkowskie powinny zachęcać organy sektora publicznego do udostępniania dokumentów za opłatą nieprzekraczającą marginalnych kosztów reprodukcji i rozpowszechniania dokumentów.</p> <p>Z powyższych słów rozumiemy, że Dyrektywa nie narzuca na Państwo obowiązku wpisywania opłat w warunki licencji. Dodatkowo zastanawiamy się co stanie się w momencie, gdy za licencję na ponowne wykorzystanie tej samej informacji publicznej zapłaci 5 podmiotów i „rozsądny zysk z inwestycji” zostanie osiągnięty. Czy wtedy licencja dla podmiotu szóstego pozbawiona będzie warunków finansowych? Istotnym czynnikiem jest również fakt, że ponowne wykorzystanie informacji ma zastosowanie do informacji już wytworzonych, a więc powstających zgodnie z zadaniami własnymi bądź zleconymi, na których realizację przewidziany jest odpowiedni budżet, pochodzący z podatków obywateli.</p> <p>Wnioskujemy zatem wprowadzenie zasady o udostępnianiu informacji publicznych będących w posiadaniu podmiotów prawa publicznego na licencji pozbawionej warunku, jakim są opłaty, poza możliwością pobrania rzeczywistych kosztów związanych z udostępnieniem informacji publicznej jak to jest w obowiązującej ustawie o dostępie do informacji publicznej.)</p>	Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich	
60.	II.4.7	Sprostowanie błędu tłumaczenia Dyrektywy.	Polska Izba Informatyki i	

	Str. 24	<p>Nie: "rozsądny zysk" a "rozsądny zwrot z inwestycji (ROI)": Dyrektywa 2003/98/WE w kwestii preambule p. (14) stwierdza w polskim tłumaczeniu: <i>"Jeśli pobierane są opłaty, całkowity dochód nie powinien przekraczać całkowitych kosztów zbierania, produkowania, reprodukcji i rozpowszechniania dokumentów, wraz z rozsądnym zyskiem z inwestycji, ze względu na wymagania samofinansowania zainteresowanego organu sektora publicznego, tam gdzie to jest stosowne. Produkowanie obejmuje tworzenie i scalanie, upowszechnianie może również obejmować wsparcie użytkownika. Górną granicą opłat stanowi zwrot kosztów i <u>rozsądny zysk</u> [błędne tłumaczenie] z inwestycji zgodnie ze stosowanymi zasadami rachunkowości i stosowaną w zainteresowanym organie sektora publicznego metodą obliczania kosztów, jako że zawyżone ceny powinny być zakazane. Ustanowiona niniejszą dyrektywą górna granica opłat nie narusza prawa Państwa Członkowskiego lub organów sektora publicznego do stosowania opłat niższych lub niestosowania żadnych opłat, a Państwa Członkowskie powinny zachęcać organy sektora publicznego do udostępniania dokumentów za opłatą nieprzekraczających marginalnych kosztów reprodukcji i rozpowszechniania dokumentów."</i> Angielska wersja dyrektywy nie mówi tu o zysku ("profit"), ale o zwrocie z inwestycji ("return on investment"): <i>"Where charges are made, the total income should not exceed the total costs of collecting, producing, reproducing and disseminating documents, together with a reasonable return on investment, having due regard to the self-financing requirements of the public sector body concerned, where applicable. Production includes creation and collation, and dissemination may also include user support. Recovery of costs, together with a reasonable return on investment [czyli zwrot z inwestycji], consistent with applicable accounting principles and the relevant cost calculation method of the public sector body concerned, constitutes an upper limit to the charges, as any excessive prices should be precluded. The upper limit for charges set in this Directive is without prejudice to the right of Member States or public sector bodies to apply lower charges or no charges at all, and Member States should encourage public sector bodies to make documents available at charges that do not exceed the marginal costs for reproducing and disseminating the documents."</i> Preambuła wprost odwołuje się tu do zasad rachunkowości, które zdecydowanie rozróżniają zysk i zwrot z inwestycji (rentowność). Zgodnie z preambułą Dyrektywy inwestycje w gromadzenie danych nie mogą być nastawione na zysk (nawet "rozsądny"). One jedynie w rozsądny sposób mają zapewnić rentowność przedsięwzięcia – zapewnić mu samofinansowanie. Przygotowując projekt ustawy należy uwzględnić rzeczywisty sens przepisów dyrektywy o ponownym wykorzystaniu informacji z sektora publicznego.</p>	Telekomunikacji	
61.	II.4.8 Str. 26	na str. 26 w pkt 8 „Zasada przejrzystości” w projektowanym ust. 3 wprowadza się ustawy obowiązek struktury menu przedmiotowego strony BIP. Tymczasem –	Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego	

		zgodnie z art. 9 ust. 5 obowiązującej ustawy o dostępie do informacji publicznej – strukturę strony głównej, jak i standardy struktury pozostałych stron BIP minister właściwy do spraw informatyzacji określa w drodze rozporządzenia,		
62.	II.4.8 Str.26	W projektowanych przepisach regulujących zasady przejrzystości nie znalazły odzwierciedlenia przepisy art. 7 zd. 2 i 3 dyrektywy 2003/98/WE, a mianowicie nie został uregulowany obowiązek nałożony na organ sektora publicznego polegający na podaniu, na żądanie wnioskodawcy, podstaw obliczenia opublikowanych opłat, a także obowiązek wskazania, jakie czynniki będą brane pod uwagę przy obliczaniu opłat za zlecenie nietypowe.	Minister Spraw Zagranicznych	
63.	II.4.8 Str. 26	<p>Wskazujemy, iż przepis ten nie jest spójny z propozycją zawartą w punkcie 6 Założeń Zasad ogólna. Warunki ponownego wykorzystania. W punkcie 6 znajduje się propozycja, iż w przypadku braku udostępnienia w Biuletynie Informacji Publicznej warunków ponownego wykorzystania znajdzie zastosowanie domniemanie wykorzystania informacji publicznej bez warunków. Jednakże wskazana propozycja odnośnie przejrzystości w ust. 2 stwarza obowiązek umieszczania warunków w przypadku (każdym?) udostępnienia informacji publicznych. Konstrukcja obu rozwiązań wyklucza możliwość zastosowania domniemanie o bezwarunkowym udostępnieniu informacji publicznej w celu ponownego wykorzystania jeżeli nie ma warunków w BIP. W każdym przypadku podmiot zobowiązany musi udostępnić warunki, co powoduje, że będzie je musiał określić.</p> <p>Budowa Biuletynu Informacji Publicznej wskazuje, iż stworzenie warunków ogólnych dla wszystkich informacji publicznych umieszczanych w BIP może stwarzać problemy funkcjonalne. Realnie wprowadzenie warunków lub zastrzeżenia warunków dla kategorii informacji publicznej mogłoby się odbywać poprzez dodanie metadanej do informacji publicznej. Wykaz informacji publicznych dostępnych na cele ponownego wykorzystania o tyle może być mylący, iż wprowadza się jednocześnie domniemanie udostępniania informacji w celach ponownego wykorzystania, jednakże to ponowne wykorzystanie (str. 18 założeń) dotyczy każdej informacji publicznej. Tym samym udostępnianie w BIP informacji publicznej powoduje, iż każda z tych informacji może być ponownie wykorzystana. Dlatego też propozycja stworzenia katalogu informacji do ponownego wykorzystania może powodować trudności, ze zrozumieniem jakie informacje (wszystkie?) może wykorzystywać ponownie i czy istnieją informacje, których nie można wykorzystać.</p> <p>Tym samym każde udostępnienie informacji w BIP w celu ponownego wykorzystania wiązać się będzie z warunkami. Mimo zawartego założenia na stronie 6, iż projektodawca nie widzi możliwości wprowadzenia jako reguły bezwarunkowego wykorzystania informacji publicznej to w kontekście braku spójności założeń odnośnie punktu 6 założeń i punktu 8 założeń wymaga wyjaśnienia jakie jest stanowisko projektodawcy odnośnie domniemanie warunków w BIP.</p>	Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich	

		<p>Uprzednie określenie warunków i opłat wskazane w ust. 1 może spowodować, iż wyznaczony zostanie cennik za ponowne wykorzystanie informacji publicznych. Dyrektywa w art. 7 odnośnie przejrzystości zawiera odniesienie do standardowych opłat, a nie opłat ogólnych. Dlatego też pominięcie w ustępie pierwszym "standardowych opłat" i wprowadzenie „wysokości opłat" jest niezrozumiałe. W szczególności, iż ostateczna opłata uzależniona jest od różnych czynników, w tym z charakterem konkretnego wykorzystania i jak w przedłożonych założeniach również od formy i sposobu udostępnienia. W jednym przepisie proponowane są dwa pojęcia odnośnie opłat „wysokość opłat" i „standardowe opłaty", co bez wyjaśnienia obu pojęć spowoduje trudności w stosowaniu zasady przejrzystości.</p> <p>Jednocześnie, w zasadzie przejrzystości pojawia się zagadnienie opłat jako warunków ponownego wykorzystania informacji publicznej. Wskazaniem byłoby to zagadnienie uregulować w innym miejscu, w szczególności z punktu widzenia możliwości kwestionowania wysokości opłaty.</p>		
64.	II.4.9 Str. 27	<p>Dyrektywa 2003/98/WE z dnia 17 listopada 2003 r. Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego w artykule 10 ust. 1 wskazuje, iż warunki nie mogą dyskryminować porównywalnych kategorii ponownego wykorzystania. Jednakże z punktu wykorzystania informacji publicznej przez różne podmioty zarówno w celu komercyjnym jaki i niekomercyjnym przy tak zaproponowanym przepisie może spowodować, iż wykorzystanie informacji publicznej przez różnego rodzaju podmioty w różnym celu będzie wymagało zastosowania identycznych warunków. Rozwiązanie zaproponowane w Dyrektywie stwarza możliwość zaproponowania różnych warunków w porównywalnych kategoriach ponownego wykorzystania. Dlatego też <u>proponowane rozwiązanie powinno wprowadzać zakaz dyskryminacji również dla porównywalnych kategorii ponownego wykorzystania.</u> Trudno za takie zabezpieczenie uznać rozwiązanie przyjęte w ustępie 2. Sposób wykorzystania informacji publicznej jest pojęciem nowym również w założeniach. Nie posługuje się nim również obowiązująca ustawa o dostępie do informacji publicznej. Sposób wykorzystania informacji publicznej może być identyczny w celu komercyjnym i niekomercyjnym. Jeżeli ponowne wykorzystanie informacji publicznej jest prawem gospodarczym, to nie można zrównać w warunkach celu komercyjnego i niekomercyjnego. Dlatego też w ostatecznej propozycji winno zostać doprecyzowane pojęcie „sposób wykorzystania" lub wprowadzone inne rozwiązanie bliższe Dyrektywie. Jedynie zwrócić należy uwagę, iż zakres zastosowania ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i rozumienie niejednorodnych warunków umowy może powodować trudności w zastosowaniu przy ponownym wykorzystaniu informacji publicznej.</p>	Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich	
65.	II.4.10 Str. 28	<p>W części dotyczącej zakazu formułowania umów na wyłączność przy przekazywaniu informacji publicznej na cele dalszego wykorzystywania dodane zostało wyłączenie w przypadkach „niezbędnych do prawidłowego wykonywania zadań publicznych". Tego typu sformułowanie wydaje się być niewystarczająco precyzyjne, co może</p>	Minister Gospodarki	

		stwarzać ryzyko jego nadużywania, a tym samym stanowić potencjalne odejście od celów sformułowanych w Dyrektywie 2003/98/WE Rady i Parlamentu Europejskiego.		
66.	II.4.10 Str. 28	cytuje się przepis art. 11 dyrektywy 2003/98/we zgodnie z którym „warunki przekazywania informacji publicznej na cele ponownego wykorzystania nie mogą wprowadzać ograniczenia korzystania z tej informacji przez innych użytkowników, chyba że jest to niezbędne do prawidłowego wykonywania zadań publicznych”, przy czym nie precyzuje się w jaki sposób projektowana ustawa wdroży ten przepis, szczególnie w zakresie oceny prawidłowości wykonywania zadań publicznych;	Minister Zdrowia	
67.	II.4.10 Str. 29	W przedstawionym projekcie założeń przy regulowaniu zakazu umów na wyłączność pominięty został wymóg regularnego przeglądu, w każdym przypadku co trzy lata, ważności przyczyn uzasadniających przyznanie wyłącznego prawa do ponownego wykorzystywania dokumentów, wynikający z art. I I dyrektywy 2003/98/WE.	Minister Spraw Zagranicznych	
68.	II.4.11 Str. 29	należy zauważyć, że wzmiankowany art. 18 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565, z późn. zm.) pozwala na regulacje tylko specyfikacji formatów danych oraz protokołów komunikacyjnych i szyfrujących, które mają być stosowane w oprogramowaniu interfejsowym, przy zachowaniu możliwości nieodpłatnego wykorzystania tych specyfikacji. Prawne regulowanie formatu danych wymaga uwzględnienia wielu norm związanych z ochroną własności intelektualnej i prawem konkurencji, a także zachowania neutralności technologicznej i jawności używanych standardów i specyfikacji. W pkt 11 projektu założeń proponuje się zrezygnować z zapisu stanowiącego, że informacje publiczne są przekazywane w formie określonej w art. 18 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565. z późn. zm.), ponieważ norma tam zawarta pozwala na regulacje tylko specyfikacji formatów, a nie ich typów. Prawne regulowanie formatu danych wymaga uwzględnienia wielu norm związanych z ochroną własności intelektualnej i prawem konkurencji. Z tego powodu proponuje się zapisać, że dane są przekazywane w formie zgodnym z wymogami określonymi w art. 18 ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne. Przyjęte rozwiązanie należy szczegółowo uzasadnić.	Rządowe Centrum Legislacji	
69.	II.4.11 Str. 29	Stowarzyszenie wskazuje, iż wprowadzenie w punkcie 11 Założeń uregulowanie odnośnie formatów danych przy ponownym wykorzystaniu informacji publicznej w zakresie braku obowiązku opracowywania, przetworzenia informacji powoduje niespójność zasad dostępu do informacji publicznej i zasad ponownego wykorzystania informacji publicznej. Zgodnie z obowiązującym przepisem art. 14 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej to osoba wnioskująca wskazuje sposób i formę udostępnienia informacji, a jedynie brak możliwości technicznych powoduje niemożliwość wykonania wniosku w określony sposób i formie. Dlatego też przy tak wprowadzonym rozwiązaniu możliwym będzie uzyskanie informacji publicznej na podstawie aktualnego art. 14 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej i następnie wystąpienie o warunki ponownego wykorzystania, co na podstawie jednego przepisu powoduje obowiązek	Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich	

		<p>ewentualnej zmiany formatu, a na podstawie innego przepisu ewentualnie włączonego po nowelizacji podmiot zobowiązany nie będzie musiał uwzględniać formatu danych. W tym miejscu może pojawić się w dostępie do informacji publicznej pytanie podmiotów zobowiązanych o cel żądania informacji, ponieważ dla samego dostępu, podmiot będzie wykonywał wniosek na podstawie art. 14 ust. 1, a w ponownym wykorzystaniu nie będzie miał takiego obowiązku.</p> <p>Również w tym zakresie należy wskazać na przetworzenie informacji publicznej. W jednej ustawie pojawią się dwa warunki dla rzeczywistego braku obowiązku udostępnienia informacji publicznej przetworzonej. Po pierwsze w przypadku nie wykazania dlaczego udostępnienie jest szczególnie ważne dla interesu publicznego (art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej). Po drugie w proponowanych założeniach w przypadku konieczności „podjęcie nieproporcjonalnych” działań. Rozwiązania takie nie mogą spowodować, iż łatwiej będzie uzyskać informację publiczną przetworzoną dla celów ponownego wykorzystania informacji publicznej niż dla realizacji prawa do informacji. Takie rozwiązanie nie może zostać zaakceptowane również z punktu widzenia założenia, iż ponowne wykorzystanie informacji publicznej ma być następstwem dostępu do informacji publicznej.</p> <p>Ponadto w proponowanym brzmieniu pojawiają się nowe zagadnienie nieznane wcześniej w dostępie do informacji publicznej, które wymagają doprecyzowania: nieproporcjonalne działania i czynności na informacji.</p>		
70.	II.4.11 Str. 29	proponuję po ust. 2 dodanie ust. 3 odwołującego się do art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej i odpowiedniego stosowania tego zapisu w stosunku do informacji publicznej na cele jej ponownego wykorzystania.	Główny Urząd Statystyczny	
71.	II.4.12 Str. 21,31,33	<p>Nie znajduje się podstaw do innego sposobu wyznaczenia okresu rozpatrywania wniosku w sprawie ponownego wykorzystania informacji (proponowane 20 dni kolejnych – str. 21, 31 i 33) niż wskazany przez art. 4 ust. 2 dyrektywy (20 dni roboczych); uwaga zostaje zatem podtrzymana.</p> <p>Niezrozumiałe jest wprowadzenie rozgraniczenia w zakresie terminów odpowiedzi na wniosek o udostępnienie lub zgodę na dalsze przetwarzanie informacji publicznej. Termin 14 dniowy, określony dla wniosków o udostępnienie, wydaje się wystarczający, a tym samym możliwy do zastosowania w obu trybach.</p>	Minister Gospodarki	
72.	II.4.12 Str. 31	Należy zwrócić uwagę, iż przedmiotowy projekt wymaga poprawienia pod względem redakcyjnym, gdyż zawiera błędy literowe i stylistyczne oraz wiele nieprecyzyjnych określeń. Przykładowo na str. 31 w pkt 12) <i>Rozpatrywanie wniosków o ponowne wykorzystanie informacji</i> występuje: „wniosek o ponowne wykorzystanie” (w ust. 2), „wniosek o ponowne” (w ust. 3). Na str. 32 akapit pierwszy od dołu nie jest poprawny stylistycznie i przez to niezrozumiały. Na str. 34 występuje niejasne sformułowanie „warunki licencyjnej”.	Minister Infrastruktury	
73.	II.4.12	Projektodawca określając uprawnienia oraz sposób odwołania się	Minister Spraw Zagranicznych	

	Str. 31	wnioskodawcy w przypadku otrzymania decyzji odmawiającej przekazania informacji w celu ponownego przetworzenia (pkt 12 ust. 8-10) nie uwzględnił wszystkich wymogów przewidzianych przez art. 4 ust. 3 dyrektywy 2003/98/WE. Mianowicie zd. 2 ww. przepisu dyrektywy zawiera zobowiązanie organu publicznego, w przypadku gdy decyzja odmowna oparta jest na art. 1 ust. 2 lit b) dyrektywy 2003/98/WE (dokumenty, do których prawa własności intelektualnej należą do osób trzecich), do zamieszczenia odniesienia do osoby fizycznej lub prawnej, która jest posiadaczem praw (jeśli jest znana) lub alternatywnie do licencjonodawcy, od którego organ sektora publicznego uzyskał dany materiał. Mając na uwadze wskazane powyżej braki konieczne jest uzupełnienie projektu założeń, w taki sposób aby została zapewniona kompletność wdrożenia dyrektywy 2003/98/WE.		
74.	II.4.12 Str. 31	<p>1. W pkt 12 pt. „Rozpatrywanie wniosków o ponowne wykorzystanie informacji* ust. 2 (str. 31 przedmiotowego projektu) nie określono od jakiej chwili należy liczyć termin na uzupełnienie braków wniosku o ponowne wykorzystanie informacji. Podobnie w ppkt. 9 (str. 32 przedmiotowego projektu) sformułowanie „w terminie 14 dni” wymaga doprecyzowania, od jakiej daty biegnie ten termin. W pkt IV uzasadnienia (str. 33 przedmiotowego projektu) wskazano, że „podmiot zobowiązany jest zobligowany do rozpatrzenia wniosku w terminie 20 dni od dnia otrzymania (maksymalny termin przewidziany w dyrektywie)”¹⁷. Wskazać należy, że w art. 4 ust. 2 Dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r., w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego (Dz. U.UE L z dnia 31 grudnia 2003 r.) termin ten określono na 20 dni roboczych. Zatem skoro proponowany termin maksymalny na rozpatrzenie wniosku ma być analogiczny jak w Dyrektywie, to w pkt 12 ust. 4 (str. 31 przedmiotowego projektu) - termin na rozpatrzenie wniosku powinien wynosić 20 dni roboczych, a nie jak zaproponowano - 20 dni kolejnych. Tak samo przedłużenie terminu załatwienia wniosku również powinno być określony na 20 dni roboczych.</p> <p>2. Na str. 32 przedmiotowego projektu, odnośnie rozpatrywania wniosków o ponowne wykorzystanie informacji w ust. 6 pkt 1 wskazano, iż <i>podmiot zobowiązany odmawia ponownego wykorzystania informacji, w przypadku, gdy dostęp do informacji publicznej pozostaje ograniczony ze względu na dobra, o których mowa w art. 5 lub w odrębnych ustawach ograniczających dostępność informacji</i>. Ze względu na spójność terminologiczną, użyte sformułowanie „na dobra” proponuję zastąpić sformułowaniem „na ograniczenia”, gdyż w art. 5 ustawy wskazane są ograniczenia udostępnienia informacji publicznej.</p> <p>3. Na str. 32 przedmiotowego projektu, odnośnie rozpatrywania wniosków o ponowne wykorzystanie informacji w ust 8 wskazano, iż <i>wnioskodawca który otrzyma warunki ponownego przetwarzania, o których mowa w ust 5 pkt 2, może, w terminie 14 dni od otrzymania warunków, złożyć sprzeciw wobec nich z powodu naruszenia ustawy, W przypadku otrzymania sprzeciwu podmiot zobowiązany w drodze decyzji</i></p>	Minister Infrastruktury	

		<p><i>rozstrzyga o warunkach ponownego wykorzystania.</i> Na gruncie prawa administracyjnego nie istnieje instytucja sprzeciwu. Zgodnie z art. 127 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego od decyzji organu 1 instancji służy odwołanie, a zgodnie z § 3 od decyzji ministra lub samorządowego kolegium odwoławczego, służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. W związku z powyższym należy dostosować proponowane zapisy do unormowań kodeksowych.</p> <p>Ponadto brzmienie drugiego zdania; „<i>W przypadku otrzymania sprzeciwu (...)</i>”, można rozumieć dwojako: - zgodnie z intencją projektodawcy, aby w drodze decyzji rozstrzygać o warunkach ponownego wykorzystania, - niezgodnie z intencją projektodawcy, iż podmiot jest w drodze decyzji zobowiązany do dokonania czynności.</p> <p>Wobec powyższego, proponuję zdaniu temu nadać brzmienie: „<i>W przypadku otrzymania odwołania lub wniosku o ponowne rozpatrzenie, podmiot zobowiązany rozstrzyga o warunkach ponownego wykorzystania, w drodze decyzji.</i>”.</p>		
75.	II.4.12 Str. 31	<p>Proponowane rozwiązania dotyczące wniosku mogą wprowadzać trudności w ich stosowaniu łącznie z przepisami o dostępie do informacji publicznej. Rozwiązanie wskazane w ust. 1 pkt 1 przedstawionego przepisu odnośnie innych sposobów udostępnienia powinno odnosić się do rozwiązań rozdziału drugiego nowelizowanej ustawy o dostępie do informacji publicznej. Ustawa o dostępie do informacji publicznej w art. 7 ust. 1 wskazuje sposoby udostępnienia informacji publicznej, dlatego też proponowany przepis odnosić się powinien do uregulowanego już katalogu.</p> <p><u>W związku z wątpliwościami związanymi z formą wniosku o udostępnienie informacji publicznej wydaje się wskazanym, żeby okres wniosku był uregulowany w nowelizowanej ustawie.</u> W szczególności, dlatego, że ustawodawca przewiduje możliwość wezwania wnioskodawcy do uzupełnienia wniosku w przypadku braków nieokreślonych warunków wniosku. W ust. 11 projektowanego przepisu bardzo nieprecyzyjnie wskazano jaki zakres wniosku powinien zostać uregulowanym w akcie podustawowym.</p> <p>Wskazujemy również, co już podkreślaliśmy w pierwotnej opinii, iż <u>termin 20 dniowy powinien zostać zrównany z terminem określonym w procedurach dostępu do informacji publicznej</u>, o czym również w Dyrektywie – punkt 12 wstępu do Dyrektywy. Mając na względzie powyższe podtrzymujemy stanowisko, iż termin ten powinien być identyczny, w szczególności w ramach jednego aktu prawnego.</p> <p>Przypominamy w tym miejscu na nasze stanowisko zawarte w opinii Stowarzyszenia z dnia 9 października 2009 r. „<i>Przypominamy, iż art. 4 ust. 2 Dyrektywy zaleca określenie terminu, ale tylko jeśli te terminy nie zostały wcześniej określone w ramach prawodawstwa narodowego dotyczącej udostępniania informacji publicznej. Dlatego też niezrozumiałe są dla nas przyczyny, dla których wprowadzany jest termin 20-dniowy, a nie 14-dniowy. Z doświadczeń</i></p>	Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich	

		<p>zdoływanych podczas udzielania porad w ramach Pozarządowego Centrum Dostępu do Informacji Publicznej wiemy, że już obecnie mylenie terminów trybu udostępniania informacji publicznej i terminów Kodeksu postępowania administracyjnego często utrudnia faktyczny dostęp do informacji. Termin ten w dodatku nie stosowany do tej pory w polskim prawodawstwie. Wprowadzenie trzeciego typu terminu niewątpliwie spowoduje dodatkowy zamęt i spowoduje ograniczanie prawa każdego do informacji. Dlatego też, jeżeli ustawa o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej ma uzupełniać istniejące ustawodawstwo w zakresie dostępu do informacji to kwestia terminów załatwiania wniosków i odwołań winna być ujednoczona dla obu postępowań zapewniając szybkość dostępu do informacji i uzyskania możliwości ponownego wykorzystania. Cieszy nas natomiast zastosowanie w założeniach krótszego terminu dla spraw szczególnie skomplikowanych. Wyrażamy nadzieję, że znajdzie to również odzwierciedlenie w nowelizacji art. 13 ustawy o dostępie do informacji publicznej".</p>		
76.	II.4.12 Str. 32	<p>Odmowa udostępnienia informacji do celów ponownego wykorzystania Jednocześnie wątpliwości budzi rozwiązanie wskazujące na ograniczenie dla ponownego wykorzystania informacji publicznej w zakresie odmowy ze względu na prawnie chronione dobra decyzją o odmowie ponownego wykorzystania informacji publicznej. Jeżeli ponowne wykorzystanie jest następstwem dostępu do informacji, <u>to w ramach jednej ustawy odmowa udostępnienia informacji publicznej wydana powinna być na jednej podstawie prawnej art. 16 ust. 1 w zw. Z art. 5 aktualnie obowiązującej ustawy.</u> Ograniczenie w dostępie do informacji publicznej następuje niezależnie czy to dla celu dostępu do informacji, czy ponownego wykorzystania informacji publicznej.</p> <p>W szczególności, iż w ramach proponowanego nowego przepisu odmowa następuje również w stosunku do warunków i formatów danych. Tym samym racjonalnym wydaje się uregulowanie ograniczenia w dostępie do informacji publicznej i ponownego wykorzystania ze względu na prawnie chronione dobra w jednolity sposób.</p>	Stowarzyszenie Liderów Lokalnych Grup Obywatelskich	
77.	II.4.12 Str. 31-32	<p>wskazane jest rozważenie, czy intencją projektodawcy było wprowadzenie w pkt 12 w ust. 4 („Rozpatrywanie wniosków o ponowne wykorzystanie informacji” - str. 31) jedynie 20 dni na rozpatrzenie wniosku. W dyrektywie 2003/98/WE, na którą powołuje się projektodawca, jest bowiem mowa o 20 dniach roboczych,</p>	Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego	
78.	II.7 Str. 36	<p>brak jest treści w pkt 7 „Wpływ projektowanej ustawy na stosunki powstałe pod działaniem ustawy lub ustaw dotychczasowych” (str. 36).</p>	Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego	
79.	III. 1 ppkt 2 str. 41	<p>Nie została uwzględniona uwaga dotycząca błędnego przytoczenia pkt 3 preambuły dyrektywy. Błąd ten został powtórzony w obecnie opiniowanym projekcie Założeń”</p>	Minister Gospodarki	

		OSR		
80.		<ol style="list-style-type: none"> 1. wyszczególnić rodzaje podmiotów, na które będzie oddziaływać regulacja, 2. omówić wpływ na sektor finansów publicznych, w szczególności poprzez przedstawienie skutków finansowych regulacji oraz wynikających z niej działań dodatkowych, takich jak np. potrzeba przeprowadzenia akcji informacyjnej i szkoleń w administracji rządowej i samorządowej na temat nowych przepisów, 3. ocenić wpływ regulacji na efektywność i jakość świadczenia usług publicznych, 4. rozwinąć stwierdzenie, iż wdrożenie projektowanej ustawy powinno poprawić konkurencyjność gospodarki, a przede wszystkim przedsiębiorstw, których przedmiot działalności związany jest z przetwarzaniem informacji, 5. szerzej omówić wpływ wprowadzenia zasad ponownego wykorzystania informacji publicznej na powstanie nowych miejsc na rynku pracy, 6. uzupełnić punkt dotyczący konsultacji społecznych o: zamieszczenie wykazu podmiotów, z którymi skonsultowano projekt, omówienie wyników konsultacji, przestawienie ich wpływu na treść projektu. 	Przewodniczący Stałego Komitetu Rady Ministrów	
81	III.1.1 Str. 41	W Projekcie brak jest oszacowania wpływu projektowanej ustawy na sektor finansów publicznych. Należy mieć na względzie, iż sporządzanie kosztorysu udostępnienia informacji publicznej, wyliczenie zwrotu z inwestycji, opracowywanie umów licencyjnych, może stanowić koszty o znacznej wartości ze względu na konieczność zaangażowania odpowiedniej ilości wysoko wykwalifikowanych urzędników. Wobec powyższego proponuję ponowne przeprowadzenie analizy kosztów w tym zakresie.	Minister Skarbu Państwa	
82.	III.1.1 Str. 41	Podtrzymując swoją opinię wyrażoną w piśmie nr BMI5/065/2/ABV/09/BMI9-I 2569 z dnia 8 października 2009 r., Ministerstwo Finansów podkreśla konieczność doprecyzowania części III założeń - Ocena przewidywanych skutków (kosztów i korzyści) społeczno-gospodarczych regulacji poprzez szacunkowe określenie przewidywanych skutków finansowych dla sektora finansów publicznych a także źródła ich sfinansowania. Zdaniem Ministerstwa konieczne jest określenie, zgodnie z art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 2140 z późn. zm.), wysokości skutków finansowych, polegających na zwiększeniu wydatków lub zmniejszeniu dochodów jednostek sektora finansów publicznych, wskazanie źródła ich sfinansowania oraz dokonanie opisu celów nowych zadań i mierników określających stopień realizacji celów. Należy podkreślić, że przedmiotowe założenia wskazują zarówno na wydatki związane z przeprowadzeniem w administracji rządowej i samorządowej akcji informacyjnej, szkoleń dotyczących nowych regulacji, podjęcie działań o charakterze organizacyjnym, jak i na przewidywany tryb odwoławczy, a to może generować zwiększone koszty administracyjne dla organów zobowiązanych. W projekcie	Minister Finansów	

		<p>założeń nie zostały one jednak uznane za istotny wzrost zakresu zadań jednostek administracji publicznej i tym samym nie zostały ujęte w Ocenie Skutków Regulacji (OSR), który nie zawiera nawet próby oszacowania wzrostu obciążeń administracji publicznej i nie przewiduje dodatkowych środków na ich realizację. W ocenie Ministerstwa Finansów, przy szacowaniu potencjalnych skutków finansowych dla sektora finansów publicznych w ww. zakresie, zasadne byłoby odwołanie się do doświadczeń innych państw członkowskich UE, które już wdrożyły dyrektywę 2003/98/WE Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 17 lipca 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego. Ponadto w omawianym projekcie brak jest informacji, czy w przypadku wejścia w życie ustawy w bieżącym roku (przewidywany termin wejścia w życie ustawy - 3 miesiące od daty jej opublikowania) ewentualne skutki finansowe dla budżetu państwa zostały przewidziane w ustawie budżetowej na rok 2010 w danej części budżetowej.</p>		
83.	III.1.2 Str. 41	<p>Projekt zbyt jednostronnie wskazuje na korzyści ekonomiczne wynikające z wprowadzenia regulacji. Proponowane rozwiązania mogą oprócz zakładanego rozwoju rynku i stworzenia nowych miejsc pracy, przyczynić się do spadku zamówień dla podmiotów, które opracowują pewne kategorie informacji, sporządzają analizy lub opracowania po cenach rynkowych. Wobec powyższego, proponuję przeprowadzenie dodatkowej analizy Projektu w zakresie wpływu proponowanej regulacji na rynek pracy.</p>	Minister Skarbu Państwa	